

Krystyna Zaremba

BODAJBYŚ CUDZE DZIECI UCZYŁ

*(Rzecz o systemie wychowawczym w Polsce po drugiej wojnie światowej
do czasów współczesnych)*

Wybrane problemy

Motto:

*„Nie zalety ciała i majątek dają szczęście,
Lecz prawość charakteru i bogactwo umysłu”*

(-) Demokryt

Tytuł, co prawda, brzmi jak przekleństwo. Tymczasem jest to stan badań, jak się dawniej dzieci wychowywało. Kto zawinił?

Rodzina – Szkoła – Wychowanek – skoro spośród wielu problemów różnej wagi na czoło wysuwa się zjawisko patologii wśród dzieci i młodzieży.

Z roku na rok pogłębia się kryzys wychowawczy, widoczna jest dysproporcja pomiędzy założeniami a osiąganymi wynikami. Odpowiadając na żywe społeczne zapotrzebowanie, przygotowałam publikację na temat trudności wychowawczych i sposobów ich przezwyciężania. W tym celu dokonałam przeglądu piśmiennictwa dotyczącego wychowania po II wojnie światowej do czasów współczesnych. Materiału do refleksji nie brakowało.

Niektóre metody kształtowania osobowości wychowanek zostały jak gdyby zapomniane.

Treść publikacji ujęłam w trzech rozdziałach.

Rozważałam następujące kwestie:

- Wychowanie jako celowy, świadomy rozwój osobowości:
  - a) system wychowawczy w Polsce,
  - b) postulat wszechstronnego rozwoju osobowości.
- System wychowawczy szkolnictwa polskiego po II wojnie światowej do czasów współczesnych:
  - a) rodzina jako środowisko wychowawcze w świetle książek i czasopism,
  - b) szkoła jako środowisko wychowawcze w świetle literatury przedmiotu,
  - c) inne kręgi wzajemnych oddziaływań w świetle piśmiennictwa.
- Problemy wychowawcze współczesnej młodzieży.

Proponuję także swoje uwagi.

Doszłam do wniosku, że oprócz błędów i wypaczeń w wychowaniu, zaniedbywano treści religijne, wychowawcze wartości tekstów literackich i czytelnictwo w ogóle.

Brakowało też skutecznego działania.

„W wychowaniu, tak jak w każdym działaniu, istnieje wymóg, może nawet obowiązek moralny – skuteczności.” (A.R.)